

men have de ikke det, da forekommer det mig og det Mindretal, hvortil jeg hører, at de ville gaa den Opgave for nær, vi have med denne Lov, idet de ville komme til at ramme de mindre Embeds- og Bestillingsmænd. Naar det ærede Mindretal, der har fundet, at disse Rettelser skulde opstilles som særlige Forslag, har sagt, at det subsidiært gaar ind paa i alt Væsentligt at holde Tillæget til Embedsmændene indenfor de samme Grændser, som ere gjældende for Lønningsstillaget til Skolelærere i Kjøbstaderne, da er dette for det Første forsaavidt ikke rigtig, som Lønningsstillaget til Skolelærerne naar op til ca. 200 Kr., og Tillæget efter de Herrer's Forslag ikke er mere end 168 Kr. Der vil altsaa komme til at mangle 32 Kr. i, hvad Kjøbstadlærerne have. For det Andet er det dernæst ingenlunde rigtig, fordi den Procent af Lønningen, de her byde Embeds- og Bestillingsmændene, paa ingen Maade er saa stor som den, Folkethinget har tilstaaet vedkommende Skolelærere. Endvidere turde jeg maaste ogsaa gjøre opmærksom paa, at den eneste gyldige Maalestof for Vedømmelsen af, hvad Folk maa have at leve af, ikke er Skolelærernes Stilling alene. Jeg vil dog sige, at jeg kunde saa nogenlunde have forliget mig med eller forstaaet det Standpunkt, der betegnes ved den gradvise Forskjel mellem de Herrer's Forslag og vort, og til en vis Grad billige, at denne Opfattelse fandt et faadant Udtryk i Lal, — Lal, som det har interesseret mig at se — naar det kun ikke var stillet op som subsidiært Forslag. Det forekommer mig nemlig at være en ganske besynderlig Stilling, at dette ærede Mindretal under Nr. 1 raader os til at vedtage et subsidiært Forslag, som det selv vil stemme imod. De erklære jo, at deres principale Standpunkt er fuldstændig Forkastelse af Loven trods alt Indhold, altsaa ogsaa trods Indholdet af deres eget subsidiære Forslag, og naar vi altsaa stemme for det, stemme de Herrer dog imod Loven. De Herrer sige, at det kan ikke hjælpe dem at fastholde det principale Forslag, fordi de ikke ere sikre paa at kunne gennemføre det; men det forekommer mig, at det ikke hjælper stort at opstille et subsidiært Forslag, der heller ikke kan gennemføres. Jeg synes, at det da er langt rimeligere at blive ved det principale Standpunkt, og jeg haaber, at de Herrer skulle faae Leilighed til at vise deres Fastholden ved det. Jeg forudsætter, at deres **Ændringsforslag** under Nr. 1 bliver forkastet, og at de, hvilket Indhold Loven saa end faar — jeg haaber, den skal faae sit Indhold efter **Ændringsforslaget** Nr. 2 — skulle faae Leilighed til at vise deres principale Standpunkt ved at stemme mod Lovens Overgang til 3die Behandling, og det vil blive langt lettere, naar, som sagt, Loven ikke faar det Indhold, de selv foreslaa. Hvad nu angaar det tredie Mindretal's Forslag, er det jo vel ikke aldeles det samme som

det, vi vedtoges ifjor, men dog for en væsentlig Del det samme. Det forlanger 12 pCt. af de første 1,600 Kr. Der er altsaa, saavidt jeg skjønner, dels en finantsiel Forskjel, dels den, at man vil bevare Tillæget til den samme mere konstante Grændse, hvilket kan have sine Ulemper for den fortsatte Drøftelse af Lønningslovene. Jeg skal isvrigt ikke strides om Motiveringen, men dog bemærke, at, naar der staar blandt Andet om vort Forslag, at det er „uretfærdigt“ mod Embedsmændene, forekommer dette Udtryk mig fra alle Sider set urigtigt. Vi maa indrømme, at hverken de vedkommende Embeds- eller Bestillingsmænd have noget Retstrav paa dette Lønningsstillæg. Deres juridiske Ret er bestemt ved Lov og deres Forpligtelse i Embedet ved deres Stilling. Jeg tror ikke, vi behøve at twistes derom. Her er kun Spørgsmaal om en Billighedsakt og om, hvorledes Folkethinget for sit Vedkommende overhovedet vil give denne Billighed mod Embedsmændene paa Grund af tibligeres Forhold Udtryk, men ikke om noget Retstrav fra deres Side. Jeg tror for Resten ikke, det kunde skade at lade den Bemærkning gaa ud ogsaa udenfor denne Sal, idet man ubertiden kan høre Udtalelser fremkomne ogsaa i Pressen mod dette Thing og dem, der her arbeide i denne Sag, som om man svigtede sin Pligt, naar man havde den eller hin Mening om Sagen. Jeg tror, vi maa indrømme, at her kun er Spørgsmaal om en Billighedsakt fra Lovgivningsmagtens Side, altsaa fra Folkethingets for dets Vedkommende i dette Dødblik. Spørgsmaalet er da, hvorledes man uden at foregribe andre Spørgsmaal vil kunne give denne Billighedsfølelse Udtryk. De enkelte Forslag kunne jo ikke altid give Udtryk for alle de enkelte Medlemmer, der stemme derfor; der kan derfor ogsaa være nogen Nuance mellem dem, der stemme for Forslaget under Nr. 2, idet Nogle kunde have ønsket at gaa længere til den ene, Andre til den anden Side, men man har dog samlet sig om det nævnte Forslag og troet, at det efter Omstændighederne kunde forsvares. — Jeg har at tilføje, at det 4de Mindretal, der bestaar af det ærede Medlem for Grenaa (Wynløffe), er fraværende og har ønsket, at jeg udtrykkelig skulde nævne som allerede udtrykt i hans Betænkning, at han forbeholder sig sin Stilling til Sagen, men har anset det for urigtigt ved særlig Lov at give Lønningsstillæg. — Der er stillet et enkelt **Ændringsforslag** af det ærede Medlem for Horsens (Bajer) til Forandring af Lovens Titel. Jeg vil foreslaa ham at spare videre Forhandling om denne Sag ved at tage sit **Ændringsforslag** tilbage paa dette Tidspunkt, idet jeg da skal foranlede, at Udvalget tager dette Spørgsmaal under Overveelse mellem 2den og 3die Behandling. Det er meget rigtig, saavidt jeg skjønner, at denne Lovs Titel ikke findes mellem dem, hvis